

Sygn. akt VIII *Ua* 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSO Grzegorz Tyrka (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016r. w G.

sprawy z odwołania R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 6 listopada 2015 r. **sygn. akt** VI U 278/14

oddala apelację.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII *Ua* 5/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 10 czerwca 2014r. odmówił odwołującej R. B. prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r.

Odwołanie od decyzji złożyła odwołująca podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest krzywdząca, bowiem wbrew ustaleniom organu rentowego odwołująca w następstwie wypadku przy pracy z dnia 18 października 2011r. doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Odwołująca ma silne dolegliwości bólowe, które uniemożliwiają jej podjęcie pracy zarobkowej. Z uwagi jednak na współistniejące schorzenia zabieg operacyjny jest niemożliwy do zrealizowania.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt VIU 278/14 Sąd Rejonowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podał, iż ustalił i zważył, co następuje:

Odwołująca R. B. była zatrudniona w Zakładach Usługowych (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w ramach umowy zlecenia.

W dniu 18 października 2011r. odwołująca w trakcie wykonywania czynności pracowniczych poślizgnęła się w osobowym wagonie kolejowym, upadając lewym barkiem o siedzenie wagonu. Lekarz Szpitala Wojewódzkiego (...) w P. rozpoznał u odwołującej w dniu zdarzenia uraz stłuczenia lewego barku z zaleceniem obserwacji w kierunku złamania grzebienia łopatki.

Podczas badania kontrolnego w dniu 26 października 2011r. lekarz stwierdził u odwołującej prawidłowe obrysy stawu ramiennie-łopatkowego lewego, bolesność palpacyjną w rzucie grzebienia łopatki z promieniowaniem bólu do lewego ramienia, bólowe ograniczenie ruchomości w stawie ramiennie-łopatkowym lewym z promieniowaniem do palców ręki, czucie i ukrwienie na obwodzie kończyny zachowane.

Badanie TK stawu ramiennie-łopatkowego lewego – przeprowadzone w dniu 31 października 2011r. – wykazało, że części kostne są bez widocznych zmian pourazowych.

Zleceniodawca uznał zdarzenie z dnia 18 października 2011r. za wypadek przy pracy.

W dniu 13 czerwca 2013r. odwołująca – będąc pasażerem autobusu komunikacji miejskiej – w następstwie gwałtownego hamowania autobusu doznała urazu skręcenia stawu ramiennie-łopatkowego. Lekarz Szpitala Wojewódzkiego (...) w P. rozpoznał u odwołującej w tym dniu także przewlekłe uszkodzenie splotu barkowego lewego oraz stan po złamaniu grzebienia łopatki lewej.

Orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2013r. lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził u odwołującej uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r.

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2013r. organ rentowy odmówił przyznania odwołującej prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w G. (sygn. akt VI U 376/13) uchylił decyzję organu rentowego z dnia 30 sierpnia 2013r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Orzeczeniem z dnia 6 czerwca 2014r. komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującej uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r.

Orzeczenie to stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014r. dopuszczono dowód z opinii biegłych sądowych chirurga-ortopedy oraz neurologa na okoliczność ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r. oraz ustalenia, czy uszczerbek ma charakter stały czy długotrwały.

Opinię z dnia 18 października 2014r. sporządzili biegli lekarze, specjalista ortopeda-traumatolog R. H. oraz specjalista neurolog M. W., którzy po przeprowadzeniu badania fizykalnego i zapoznaniu się z dostępną dokumentacją medyczną rozpoznali u odwołującej stan po dwukrotnym urazie lewego barku:

1) w dniu 18 października 2011r. odwołująca doznała urazu uszkodzenia mięśnia nadgrzebieniowego i obrąbka stawowego, z podejrzeniem złamania grzebienia łopatki lewej, 2) w dniu 13 czerwca 2013r. odwołująca doznała urazu w mechanizmie pociągania

i odwiedzenia z następczym pojawieniem się dolegliwości bólowych o typie neuralgii nerwu nadgrzebieniowego z cechami przeczulicy dotykowej i znacznym nasileniem wcześniej istniejących zaburzeń funkcji ruchowej barku. W ocenie biegłych w następstwie wypadku przy pracy z dnia 18 października 2014r. odwołująca doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%.

Ocenę uszczerbku na zdrowiu dokonano w oparciu o załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 roku, Nr 234, poz. 1974) na podstawie pozycji 104.

W uzasadnieniu biegli podali, że związek przyczynowy dysfunkcji barku z przedmiotowym wypadkiem przy pracy nie budzi wątpliwości. Odwołująca zgłosiła się bowiem do leczenia ortopedycznego, wykonane przez lekarzy ortopedów konsultacje potwierdziły tło pourazowe oraz obecność dysfunkcji stawu barkowego.

Uwagi do opinii złożył organ rentowy podnosząc, że podstawą procentowej oceny uszczerbku na zdrowiu odwołującej były zgłaszane przez nią subiektywne dolegliwości bólowe. Tymczasem w świetle badania fizykalnego i dodatkowych badań brak jest potwierdzenia tych objawów, tym bardziej że odwołująca w ostatnim czasie nie korzystała z intensywnego leczenia, czy rehabilitacji. Nadto opinia biegłych stoi w opozycji do ustaleń poczynionych przez doświadczonych ortopedów w trakcie postępowania rentowego. Mając powyższe na uwadze organ rentowy domagał się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015r. dopuszczono dowód z opinii innych biegłych sądowych chirurga-ortopedy oraz neurologa na okoliczność ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy

z dnia 18 października 2011r. oraz ustalenia, czy uszczerbek ma charakter stały czy długotrwały.

Kolejną opinię sporządzili w dniu 11 kwietnia 2015r. biegli lekarze: specjalista chirurg, ortopeda-traumatolog D. N. oraz specjalista neurolog dr n. med. P. W., którzy po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, akt sprawy i skarg odwołującej nie stwierdzili u niej uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r. Na uzasadnienie biegli w pierwszej kolejności podali, że ocena orzecznicza jest skomplikowana, ponieważ od chwili wypadku upłynęło dużo czasu. Po drugie, biegli zaznaczyli, że trudność oceny uszczerbku na zdrowiu odwołującej wynika także z tego, iż na skutki wypadku nakładają się następstwa schorzeń samoistnych, przede wszystkim o charakterze zwyrodnieniowym, na które odwołująca cierpiała jeszcze przed wypadkiem. Biegli dokonując analizy akt sprawy dostrzegli fakt wykonania

w dniu 15 października 2011r. badania RTG lewego stawu ramiennego, co świadczy

o istnieniu jeszcze przed wypadkiem dolegliwości bólowych, być może połączonych

z ograniczeniem ruchomości w zakresie barku lewego. Zdaniem biegłych z obrazu badania RTG wyłaniają się zmiany zwyrodnieniowe. Oprócz tego wykonane po wypadku badanie

TK łopatki lewej z dnia 31 października 2011r. wykazało, że części kostne są bez widocznych zmian pourazowych; podobnie wynik badania (...) barku lewego

z dnia 20 sierpnia 2012r. nie wykazał zmian pourazowych, mogących być skutkiem wypadku – wynik badania świadczy o częściowym uszkodzeniu mięśnia nadgrzebieniowego

i podłopatkowego, które powstało w długim okresie, z całą pewnością przed wypadkiem. Zdaniem biegłych całości obrazu stanu klinicznego odwołującej dopełnia zmiana kształtu powierzchni kości ramiennej oraz zmiany torbielowate kości, które z całą mocą świadczą o zwyrodnieniowym charakterze uszkodzenia barku. Wskazanie to odpowiada rozpoznaniu PHS, to jest zespołu bolesnego/zamrożonego barku lub zapaleniu aparatu więzadłowego barku trwającego przez długi okres czasu.

W dalszej części opinii biegli wskazali, że podejrzewane początkowo po wypadku złamanie grzebienia łopatki nie potwierdziło się, o czym świadczą wyniki badania RTG z dnia 18 października 2011r. i badania TK łopatki lewej z dnia 31 października 2011r. Nadto okoliczności powstania urazu wykluczają powstanie w chwili wypadku zmian zwyrodnieniowych, które zostały stwierdzone w badaniu (...) barku.

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2015r. dopuszczono dowód z opinii innych biegłych sądowych chirurga-ortopedy oraz neurologa na okoliczność ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r. oraz ustalenia, czy uszczerbek na charakter stały, czy długotrwały.

Opinię z dnia 21 sierpnia 2015r. sporządzili biegli lekarze: specjalista neurochirurg-neurotraumatolog dr n. med. A. D. oraz specjalista ortopeda-traumatolog A. G., którzy na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej stwierdzili, że brak jest podstaw, aby przyjąć, iż w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2011r. odwołująca doznała uszczerbku na zdrowiu. Natomiast w badaniu fizykalnym biegli rozpoznali u odwołującej objawy dysfunkcji stawu ramiennego (ograniczenie ruchomości), nie występują jednak objawy uszkodzenia układu nerwowego. W uzasadnieniu biegli podali, że w wyniku przedmiotowego wypadku mogło u odwołującej dojść do urazu okolic lewego barku, w tym stawu. Jednakże dostępna dokumentacja nie pozwala na jednoznaczne określenie skutków wypadku, tym bardziej, że przed wypadkiem przy pracy odwołująca była leczona z powodu podobnych dolegliwości. Brak jakiegokolwiek dokumentacji z przebiegu leczenia ambulatoryjnego nie pozwala na ustalenie wystąpienia uszczerbku na zdrowiu odwołującej w następstwie wypadku przy pracy (biegli wskazali na konieczność uzupełnienia dokumentacji medycznej zarówno z okresu sprzed 18 października 2011r., jak i z późniejszego okresu).

Odwołująca zakwestionowała opinię biegłych, wskazując że w jej ocenie opinia jest niekompletna, niespójna, wewnętrznie sprzeczna i została sporządzona w oparciu o nieprawidłowe ustalenia stanu faktycznego. Wskazała, że biegli pomimo rzekomo niepełnej dokumentacji medycznej zajęli jednoznaczne stanowisko uznając, że odwołująca nie doznała uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy. Nadto odwołująca podała, że całość dokumentacji leczniczej została przekazana do organu rentowego i inni biegli sądowi w oparciu o tę dokumentację byli w stanie ustalić procentowy uszczerbek na zdrowiu odwołującej.

Sąd podzielił w całości opinię biegłego P. W. i D. N., jako najbardziej przekonującą i zawierającą logiczne wnioski, wydaną w oparciu o dostępną dokumentację medyczną. Na uwzględnienie zasługuje również opinia biegłych A. D. i A. G., która koreluje z w/w opinią. W ocenie Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie i wyczerpująco, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie akt sprawy i dodatkowych badań odwołującej. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tych opinii. Zgodnie z poglądami orzecznictwa kryteria oceny opinii biegłych stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień staranności wyrażonych w niej wniosków (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 7 lutego 2013r., V ACa 668/12, LEX nr 1289448).

Sąd natomiast ustaleń faktycznych nie czynił w oparciu o wnioski opinii biegłych R. H. i M. W., bowiem opinia ta stoi w sprzeczności z zaaprobowanymi opiniami.

Należy także wskazać, że przedmiotem oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu odwołującej w związku z wypadkiem przy pracy były schorzenia ortopedyczne. Stąd też Sąd pominął dowód z opinii biegłych z zakresu anestezjologii i alergologii, jako nie wnoszących nic do sprawy i jako mogących prowadzić do przewlekłości postępowania.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2 ustawy).

Po myśli art. 16 ust. 1 ustawy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska.

Postępowanie dowodowe wykazało, że odwołująca w następstwie wypadku przy pracy z dnia 18 października 2011r. nie doznała uszczerbku na zdrowiu. Przyczyną jej schorzeń ortopedycznych są natomiast schorzenia samoistne na tle zwyrodnieniowym. Dostępna dokumentacja medyczna wskazuje, że w następstwie wypadku przy pracy nie wystąpiły u odwołującej zmiany pourazowe o charakterze stałym lub długotrwałym.

W świetle powyższych ustaleń zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo, brak było podstaw do jej zmiany. Tym samym z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało oddalić odwołanie od zaskarżonej decyzji, jako nieuzasadnione.

Apelację od wyroku wniosła odwołująca zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- odwołująca w następstwie wypadku przy pracy z dnia 18 października 2011r. nie doznała uszczerbku na zdrowiu, gdy tymczasem następstwem wypadku przy pracy było doznanie urazu barku i dysfunkcja stawu barkowego przez uszkodzenie mięśnia nadgrzebieniowego, a stanowiące zmiany w organizmie o charakterze stałym,

- w następstwie wypadku przy pracy nie wystąpiły zmiany pourazowe o charakterze stałym lub długotrwałym, gdy prawidłowo poczynione ustalenia wskazują na doznanie stałego uszczerbku na zdrowiu,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, to jest:

- art.235 k.p.c. polegające na nie przeprowadzeniu przez Sąd postępowania dowodowego w pełnym zakresie i braku wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującego wydaniem rozstrzygnięcia w oparciu o wadliwie sporządzone opinie biegłych z dnia 11 kwietnia 2015r. oraz z dnia 21 sierpnia 2015r., podczas gdy zgromadzona dokumentacja medyczna i pozostałe w sprawie opinie biegłych bezsprzecznie wskazują na związek przyczynowy pomiędzy wypadkiem, a doznanymi urazami i wystąpieniem uszczerbku na zdrowiu o charakterze stałym,

- art.233 k.p.c. polegające na niewłaściwej ocenie materiału dowodowego przez Sąd i przyjęciu zasadności stanowiska organu rentowego, mimo występowania w sprawie sprzecznych opinii biegłych i braku dowodów obiektywnie przemawiających za stanowiskiem organu rentowego.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i przyznanie odwołującej prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy,

- zasądzenie od organu rentowego należnych kosztów postępowania

względnie o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Rejonowego oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu,

- zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania wywołanego wniesieniem apelacji.

W uzasadnieniu odwołująca wskazała, iż Sąd dokonując ustaleń dotyczących stanu zdrowia oparł się na opiniach, które są wewnętrznie sprzeczne i niespójne.

Nie budzi wątpliwości, iż następstwem wypadku przy pracy jest dysfunkcja stawu barkowego i uszkodzenie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego przez jego częściowe rozerwanie z innymi zmianami zaistniałymi w okresie 10 miesięcy od daty zdarzenia do daty badania (...) z dnia 20.08.2012r. będącymi dalszym skutkiem wypadku. Zostało to potwierdzone przez biegłych lekarzy sądowych w nieuwzględnionych przez Sąd opiniach, którzy wyraźnie wskazali na związek przyczynowy dysfunkcji barku z wypadkiem i doznanie uszczerbku na zdrowiu. W wyniku doznanych urazów nastąpiło bowiem ograniczenie możliwości ruchu barkiem i ręką oraz długotrwałe dolegliwości bólowe, nie występujące przed wypadkiem, co wskazuje, iż stan zdrowia po wypadku uległ znacznemu pogorszeniu. Tymczasem Sąd nie dostrzegł tego związku uznając, iż odczuwane dolegliwości są skutkiem schorzeń samoistnych na tle zwyrodnieniowym. Nawet jeżeli przyjąć, iż u odwołującej występują zmiany zwyrodnieniowe, to brak jest podstaw do przyjęcia, iż wypadek nie miał wpływu na stan zdrowia. Co więcej doznane urazy skutkowały wystąpieniem zmian o charakterze nieodwracalnym, gdyż leczenie nie rokuje poprawy i potwierdza to dokumentacja medyczna. Prowadzi to do uznania, że u ubezpieczonej występuje uszczerbek na zdrowiu, który ma charakter stały.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż Sąd nie przeprowadził należyte postępowania dowodowego i dokonał wadliwych ustaleń faktycznych. Sąd nie uwzględnił wniesionych przez odwołującą zastrzeżeń dotyczących kwestionowanych przez odwołującą opinii biegłych i nie wyjaśnił sprzeczności w sporządzonych opiniach, tym samym czyniąc wadliwe ustalenia stanu zdrowia. Odnosząc się do materiału dowodowego trudno przyjąć za zasadne stanowisko Sądu, gdy w uzasadnieniu nie wskazano dowodów na jego poparcie. Brak dowodów, które jednoznacznie potwierdzały, że nie było związku przyczynowego dysfunkcji barku z wypadkiem, a także dowodów na poparcie tezy, że przyczyną schorzeń są jedynie schorzenia na tle zwyrodnieniowym. W konsekwencji nie można w ślad za Sądem przyjąć, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający i przemawia za zasadnością stanowiska organu rentowego.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującej R. B. nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy.

Zaskarżone orzeczenie jest trafne i zyskuje pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, iż nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej

w art.233 k.p.c. i ostatecznie przyjął ją za własną.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu

drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia

(OSNP z 1998r., z.3, poz.104, OSNP z 1999r. z.24 , poz.776, OSNP z 2000r. z.4, poz.143).

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było, iż odwołująca w dniu 18 października 2011r. uległa wypadkowi przy pracy. Spór natomiast sprowadzał się do ustalenia, czy skutki tego wypadku spowodowały u odwołującej stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, gdyż - w przypadku pozytywnego ustalenia tej okoliczności – uzasadniałoby to przyznanie odwołującej prawa do jednorazowego odszkodowania na podstawie art. 11 w związku z art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity z 2015r., poz. 1242 ze zm.).

W świetle powołanych uregulowań prawnych podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania jest istnienie stałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku, rozumianego jako naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (stały uszczerbek na zdrowiu) bądź, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (uszczerbek długotrwały).

Oceny stanu zdrowia w zakresie podanym powyżej Sąd dokonuje w oparciu o opinie biegłych z zakresu medycyny, którzy posiadają wiadomości specjalne w tej dziedzinie - art.278 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005r. sygn. akt I UK 356/04).

W celu ustalenia, czy u odwołującej istnieje stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wymienionego powyżej wypadku przy pracy Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. Biegli sądowi M. W. i R. H. stwierdzili, iż odwołująca wskutek przedmiotowego wypadku przy pracy doznała 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast kolejni biegli D. N. i P. W. nie rozpoznali u odwołującej żadnego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami ww. wypadku przy pracy stwierdzając, iż w przypadku odwołującej należy uwzględnić również schorzenia samoistne, głównie zwyrodnieniowe, na które odwołująca bezsprzecznie cierpiała w okresie przed wypadkiem (biegli zwrócili uwagę w szczególności na wykonane przed wypadkiem przy pracy badanie RTG lewego stawu ramiennego z dnia 15 października 2011r., które uwidacznia zmiany zwyrodnieniowe, a także na wynik badania TK łopatki lewej z dnia 31 października 2011r. wykonane już po wypadku przy pracy, które nie wykazało żadnych zmian pourazowych spowodowanych wypadkiem przy pracy). Podobnie kolejni wypowiadający się w sprawie biegli sądowi A. G. oraz A. D. nie rozpoznali u odwołującej żadnego stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000r. (sygn. akt I CKN 1170/98) opinia biegłego podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w niczym nie uchybił powyższymi wytycznymi, bowiem wydane w sprawie opinie zweryfikował zgodnie z powyższymi kryteriami.

Sąd Okręgowy, w ślad za stanowiskiem Sądu Rejonowego zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, również w pełni podzielił wydane w sprawie opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii D. N. i P. W. oraz A. G. i A. D., gdyż zostały one sporządzone w oparciu o fachową i specjalistyczną wiedzę, na podstawie całokształtu dokumentacji medycznej, przeprowadzonego badania przedmiotowego, są one wyczerpujące, kompleksowe, spójne w swej treści, wzajemnie się uzupełniają, a wnioski w nich zawarte są logiczne i przekonujące. W takiej sytuacji bezsprzecznie mogły one stanowić podstawę do dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń w zakresie stanu zdrowia odwołującej i następnie dogłębnej oceny zasadności zaskarżonej decyzji.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał również, iż niemiarodajną w sprawie jest opinia biegłych sądowych R. H. i M. W., gdyż jako odosobniona była ona nieprzekonywująca w sprawie, dodatkowo nie uwzględniała ona schorzeń występujących u odwołującej przed wypadkiem przy pracy i po jego dacie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty odwołującej zawarte w apelacji od wyroku nie zasługują na uwzględnienie. Należy bowiem zauważyć, iż sprowadzają się one w zasadzie do polemiki z podzielonymi przez Sąd Rejonowy opiniami biegłych, nie zawierają natomiast żadnych przekonujących argumentów pozwalających uznać, iż dokonana przez ww. biegłych ocena stanu zdrowia jest rażąco błędna (podobny charakter miały zastrzeżenia do opinii biegłych złożone przez odwołującą w toku postępowania pierwszoinstancyjnego). Należy zauważyć, iż w utrwalonej praktyce orzeczniczej sądów przyjęto, iż strona chcąc podważyć wartość dowodową opinii biegłego sądowego winna przytoczyć rzeczowe argumenty uzasadniające jej twierdzenia. Jest to związane ze szczególnym charakterem tego dowodu, albowiem biegli w odróżnieniu od świadków, czy stron nie komunikują w postępowaniu swej wiedzy i spostrzeżeń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz przy wykorzystaniu swojej wiedzy zawodowej i naukowej, czyli wiadomości specjalnych wykraczających poza zasób wiedzy przeciętnie wykształconego człowieka, sporządzają opinię w zakresie objętym tezą dowodową w celu ułatwienia oceny faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 października 2013r., sygn. akt III AUa 293/13 LEX nr 1415838).

Sama niczym nie poparta polemika z treścią i wnioskami opinii biegłych (subiektywne stanowisko skarżącego o innej aniżeli przyjął Sąd wadze tego dowodu) nie jest wystarczająca do podważenia dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny i jako taka nie może wywołać skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku, bądź jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zaznaczyć należy, iż słusznie zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy pominął dowód z opinii biegłych z zakresu anestezjologii i alergologii, jako nie wnoszący nic do sprawy i jako mogący prowadzić do przewlekłości postępowania, gdy następstwa wypadku przy pracy wiązały się z dolegliwościami o charakterze ortopedycznym.

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji odwołującej za bezzasadne, sprowadzające się do nieuzasadnionej polemiki ze słusznym wyrokiem Sądu I instancji i stąd z mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację odwołującej jako bezzasadną.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodnicząca Sędzia